

POSTANOWIENIE SĄDU DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ
(trzecia izba)
z dnia 10 grudnia 2008 r.

Sprawa F-46/08

Thérèse Nicole Thoss
przeciwko
Trybunałowi Obrachunkowemu Wspólnot Europejskich

Trybunał Obrachunkowy — Uposażenie członków —
Emerytury — Renta rodzinna

Pełny tekst w języku postępowania (francuskim) II-A-1 - 2381

Przedmiot: Skarga wniesiona na podstawie art. 230 WE, w której T.N. Thoss, wdowa po M. Thossie, byłym członku Trybunału Obrachunkowego, żąda między innymi, by Sąd stwierdził nieważność odmownej decyzji Trybunału Obrachunkowego z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie przyznania jej renty rodzinnej przewidzianej w art. 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom, EWWIS) nr 2290/77 z dnia 18 października 1977 r. określającego uposażenie członków Trybunału Obrachunkowego (Dz.U. L 268, s. 1).

Orzeczenie: Skarga zarejestrowana pod sygn. F-46/08 w sprawie Thoss przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu zostaje przekazana Sądowi Pierwszej Instancji. Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Streszczenie

Postępowanie — Podział kompetencji między poszczególnymi sądami wspólnotowymi — Wniesiona przez członka instytucji wspólnotowej skarga o stwierdzenie nieważności decyzji tej instytucji

(art. 225 ust. 1 akapit pierwszy WE, art. 230 WE, 236 WE, art. 247 ust. 8 WE; statut Trybunału Sprawiedliwości, załącznik I, art. 1; regulamin pracowniczy, art. 91 ust. 1; rozporządzenie Rady nr 2290/77)

Sąd do spraw Służby Publicznej jest właściwy w zakresie orzekania w przedmiocie skargi wniesionej przez członka Trybunału Obrachunkowego przeciwko tej instytucji tylko wówczas, gdy skargę tę można uznać za skargę wniesioną na podstawie art. 236 WE, ponieważ Trybunał Obrachunkowy jest instytucją wspólnotową, a nie „organem” czy „jednostką organizacyjną” w rozumieniu art. 1 załącznika do statutu Trybunału Sprawiedliwości.

W przypadku żądania stwierdzenia nieważności odmownej decyzji Trybunału Obrachunkowego w sprawie przyznania renty rodzinnej wdowie po byłym członku tej instytucji należy ustalić, czy takiego członka można uznać za „pracownika” w rozumieniu art. 236 WE, czyli za „osobę, wobec której zastosowanie znajduje [...] regulamin pracowniczy”. Tymczasem po pierwsze, przepisy traktatu WE dokonują bardzo jasnego rozróżnienia pomiędzy sytuacją członków instytucji wspólnotowych a sytuacją urzędników i pracowników Wspólnot Europejskich. Po drugie, art. 247 ust. 8 WE przewiduje, że warunki zatrudnienia członków Trybunału Obrachunkowego nie wchodzą w zakres regulaminu pracowniczego lub warunków zatrudnienia innych pracowników, lecz rozporządzenia szczególnego, tj. rozporządzenia nr 2290/77, określającego uposażenie członków Trybunału Obrachunkowego. Wreszcie, regulamin pracowniczy i warunki zatrudnienia innych pracowników nie znajdują bezpośredniego zastosowania wobec członków Trybunału Obrachunkowego,

bowiem regulamin pracowniczy ma wpływ na sytuację tych ostatnich tylko pośrednio w zakresie, w jakim odsyła do niego rozporządzenie nr 2290/77. Członków Trybunału Obrachunkowego nie można tym samym uznać za „osoby, wobec których stosuje się [...] regulamin pracowniczy” w rozumieniu art. 91 ust. 1 regulaminu pracowniczego, a więc za „pracowników” w rozumieniu art. 236 WE. W związku z tym, art. 1 załącznika do statutu Trybunału Sprawiedliwości nie znajduje zastosowania do skargi wniesionej przez członka Trybunału Obrachunkowego w oparciu o art. 236 WE. Taka skarga nie wchodzi zatem w zakres właściwości Sądu do spraw Służby Publicznej.

Wniesiona przez członka Trybunału Obrachunkowego lub przez jego pozostałego przy życiu małżonka skarga o stwierdzenie nieważności decyzji tej instytucji dotycząca, między innymi, warunków zatrudnienia ustalonych na podstawie art. 247 ust. 8 WE mieści się w zakresie stosowania art. 230 WE.

Decyzja Trybunału Obrachunkowego może zostać podważona w oparciu o art. 230 WE, mimo że Trybunał Obrachunkowy nie został wyraźnie wymieniony w akapicie pierwszym tego przepisu, określającym instytucje, których akty podlegają kontroli zgodności z prawem dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości.

Na podstawie art. 225 ust. 1 akapit pierwszy WE, Sąd Pierwszej Instancji jest właściwy do rozpoznawania w pierwszej instancji skarg określonych, między

innymi w art. 230 WE, z wyjątkiem skarg zastrzeżonych na mocy statutu Trybunału Sprawiedliwości dla Trybunału.

(zob. pkt 21, 25, 26, 29, 31–34, 42, 46, 47)

Odesłanie:

Trybunał: sprawy połączone 193/87 i 194/87 Maurissen i Union syndicale przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, 11 maja 1989 r., Rec. s. 1045, pkt 42; opinia rzecznika generalnego M. Darmona do tego wyroku, pkt 50–57; sprawa C-416/92 H. przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, 17 maja 1994 r., Rec. s. I-1741

Sąd Pierwszej Instancji, sprawa T-121/97 Ryan przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, 30 września 1998 r., Rec. s. II-3885